

Vos op TAZ

Er was dus een vos die met een kip getrouwd was en die vos en die kip die hadden huwelijksproblemen omdat die vos er niet meer tegen kon, tegen dat gekakel van die kip en toen ging die vos een paar dagen op adem komen bij de familie Porselein en deze brave mensen raadden hem aan als therapie zelf te leren kakelen en toen begon die vos me daar te kakelen man, kakelen dat die deed!

Tot zover het verslag van mijn zesjarige erfgenaam over het stuk *Mijnheer Porselein*. Dit toneelstuk lijkt mij uit het ware leven gegrepen en het lijkt mij inderdaad wenselijk dat kinderen er op voorhand leren mee lachen, met het ware leven, want vaak is het ware leven om mee te huilen. Dank u wel dus, familie Porselein, voor de onderhoudende maar ook leerrijke totaalervaring waar mijn kind mocht van genieten.

Ondertussen zat ik zelf te oefenen met de TAZ-band in een hok in het station. Flink veel lawaai maken, dat doe ik graag en die gasten ook. Toen ik buiten kwam tuitten mijn oren. Ze zeggen dat dat niet gezond is, maar we leven maar één keer. Ik heb ook vaak het gevoel dat de vele wensen die ik vroeger wenste in mijn leven zijn uitgekomen. En gisteren mocht ik hier in de tent nog spelen met de TAZ-band, wat in wezen de band van onze held Arno is. Kan ik nog iets zeggen over Arno dat nog niet is gezegd? Heeft er eigenlijk al eens iemand op zijn liederenteksten gelet? Ik zong gisteren met mijn nachtegalestem dat liedje van Arno, 'Le Java', een liedje dat u wellicht allen kent. Een greep uit de tekst: 'Alles ist gut, alles ist slecht, tanzen macht frei, Blumen und Rozen, Rozen voor Sandra en kussen van Lola!!!!'. Nu, waarom doet mij dat aan Paul van Ostaijen denken, die prachtige bijeengesmeten stapel beelden en associaties. Sla mij dood als ik overdrijf, maar later zal Arno niet alleen als een topentertainer worden herdacht maar ook als een van onze grootste dichters en zieners. Hoera! En hoe komt het dat er zoveel grote denkers en kunstenaars wonen in Oostende? Het zit letterlijk in het kraantjeswater. Er woont hier ergens een professor en die heeft een geheim poeder uitgevonden waar de mensen slim van worden en dat ze vanwege het stadsbestuur in de waterleiding pompen. Zo is het niet moeilijk natuurlijk, zo kan ik het ook.

LUC DE VOS

Haring, paling, verse kabeljauw en zeemeerminnen

In de maritieme site van Oostende is men druk aan het hengelen. **Saskia De Ceuninck** en **Liesa Naert** repeteren met camera en microfoon onder hun neus voor hun nieuwe voorstelling *Maatjes*. Alle ogen zijn gericht op Liesa, laureate van vorig jaar, die roem verwierf door de monoloog *4.48 Psychosis* en nog bekender werd door haar rol in *Willy's en Marjetten*. Stress!

Hoe ga je om met die hooggespannen verwachtingen?

Liesa Naert: 'Ik word er zenuwachtig van en wil daar niet te veel aan denken, *shit man*. Het is normaal dat mensen benieuwd zijn maar ik hoop dat men al die aandacht in een leuke sfeer van openheid geeft.'

Verwacht je publiek en jury weer in te pakken met *Maatjes*?

'Deze voorstelling is iets volledig anders dan *4.48 Psychosis*. Een tekst als die van Sarah Kane zou ik nooit kunnen schrijven. Als ik zelf schrijf vloeit de tekst voort uit kleine dingen. Ik wil gewoon dat de mensen het leuk hebben, het hoeft niet steeds zwaar te zijn.'

Denken Oostendse vissers bij de titel van je voorstelling aan iets anders dan jij?

'De titel roept vis en zee op, en met wat fantasie zelfs zeemeerminnen, maar hij slaat ook op vriendschap. Er zijn geen namen in de voorstelling. Saskia en ik noemen elkaar gewoon maatjes.'

Maatjes is gebaseerd op *De kleine zeemeermin*. Dat is niet bepaald een happy sprookje.

'Toen ik het opnieuw las wist ik: hier wil ik iets mee doen! Ik wou het sprookje niet navertellen maar de thema's wel omzetten naar het hier en nu. De kleine zeemeermin is onrustig, ontevreden, verlangt naar iets anders, is obsessief en verwacht heel veel van de liefde. Maar ook opportunisme is van tel: zij wil dolgraag onsterfelijk zijn. De droombeelden en de frustraties uit het sprookje zijn verwerkt in de voorstelling, de melancholie minder.'

Een lach en een traan?

'Ja! Tragikomische situaties vind ik heel leuk om te spelen. Soms is het ook cynisch. Misschien denken sommige mensen wel *cheer up, girls!*

Wat wil je vooral zeggen tegen de mensen?

'Ik ben niet zo boodschapperig. Wat ik wil is een wereld neerzetten die ontstaat door te filteren uit het dagdagelijkse, en heel gewone dingen bevat.'

Staat je werk voor tv je theaterwerk niet in de weg?

'Niet zoals ik dat nu zie. Voor theater heb ik concrete plannen: ik speel in de kindervoorstelling *De koning zonder schoenen* van 4Hoog en in *I Promiscue* met Philippe Verkinderen. Voor tv werken is heel fijn, maar ik wil nu geen rol in een serie aannemen voor vijf jaar. Als ik 50 ben misschien!'

(KVL)

***Maatjes*, vandaag om 19u30 gratis te zien voor Oostendenaars (try-out), op wo 1/8 om 15u (première) en op do 2 en vr 3/8 om 15u en om 19u30 in de maritieme site.**

Saskia De Ceuninck en Liesa Naert: gekke maatjes (Foto: Kristien Verhoeven)

TAZETTE

EDITIE # 06

DI 31/07

GRATIS - V.U. LUC MUylaERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Keep on smiling, TAZ !

Familieparkpret (Foto: Thomas De Meyer)

Jong Muziek: The Nursery Rhyme

Op een podium klimmen, de versterker helemaal opendraaien en het aanwezige publiek wegblazen met loeiharde stonerock of de vettigste trashmetal, we zouden het misschien zelf nog durven, mochten we het al kunnen. Maar op diezelfde bühne gaan staan met een vleugelpiano, een bas, een viool, af en toe ook een akoestische gitaar en een handvol rustige luisterliedjes, daar is lef voor nodig. En het mag duidelijk zijn dat het de Leuvense singer-songwriter Jasper Stockmans en zijn kompanen daar niet aan ontbreekt. Gaven ze dan ook een onvergetelijk concert?

Nein. De drie groepsleden wisselden even makkelijk van instrument als wij van onderbroek, maar de nummers waren wisselvallig van kwaliteit en vooral die viool was er soms een beetje teveel aan. Het was zoals met de saxofoon van Morphine: allemaal goed en wel, maar na een halve cd kunnen ze hem wat ons betreft - laten we maar meteen zeggen waar het op staat - in hun gat steken. (Wij zijn er nog niet helemaal uit of wij nu liever een saxofoon dan een viool in onze reet gepeurd krijgen, al maakt dat wellicht niet veel verschil. We zijn al lang blij dat het geen contrabas of een kerkorgel is. We hadden een half uur lang de indruk dat er wel wat inzate (in *The Nursery Rhyme*, bedoelen we), maar dat het allemaal nog wat tijd nodig had. Sympathiek en goedbedoeld, maar niet beklijvend. Onze eindconclusie stond al min of meer vast toen Stockmans opeens alleen het toneel terug opkwam voor twee bisnummers. Als zanger (denk Jamie Cullum) trok deze jonge snaak zich een heel optreden aardig uit de slag, maar bij de eerste bis waren wij nog niet redelijk van onze melk. *Wauw!* Een wereldsong, met *brille* gebracht. Het allerlaatste nummer van de set (Stockmans alleen op gitaar - we dachten spontaan terug aan Rianto Delrue, de vijftienjarige kerel die vorig jaar in de prijzen viel bij Jong Muziek) kwam veel beter uit de verf dan tijdens gelijkaardige songs mét begeleiding. Het klinkt vast veel negatiever dan we het bedoelen, maar kom volgend jaar eens terug, meneer Stockmans, met méér zo'n moordnummers en zonder groep. We kijken er nu al naar uit! (MV)

Uitgelachen aan Zee

Lachen, gieren en brullen in Oostende, met de stand-up comedy van Chris Van Der Ende! Ter info: Een Hollander met Braziliaanse roots.

Van Der Ende: 'Hoe noemen jullie mensen met het syndroom van Down?'

Iemand uit het publiek: 'Mongolen.'

Van Der Ende: 'Oh? Echt? Wij noemen dat Belgen.'

Vandaag om 19u30, samen met Philippe Geubels, te zien in het Variététheater. Amper 8 euro voor een uur dolle pret. Het is geen geld!

(MV)

TAZetteklap

Stijn Meuris had een leuke anekdote op *Uitgelezen* gisteren, over hoe nieuwe nummers bij Arno ontstaan: Arno arriveert op de repetitie, alwaar zijn band (u beter bekend als de TAZ-band) aan het *jammen* is. 'k Heb een idee voor een *lieke!*', zegt Arno. 'Ah, en hoe moet dat dan klinken, Arno?' 'Da moet klinken gelijk *nen oranjen bol!*' Vervolgens is Arno de pist in, gaat hij ergens ne koffie drinken, om dan drie uur later weer te keren naar de repetitie waar zijn fantastische muzikanten ondertussen een liedje gemaakt hebben dat effectief klinkt als *nen oranjen bol*.

Evelyne C, bij het binnenkomen van de loods waar Simon Allemeersch speelt: 'Er hangt hier een *tasty* geurtje.' Veerle DB, prompt: 'Goede kunst stinkt.'

In Café Koer zijn ze dan ook wreed kunstzinnig bezig, gezien de sappige drankwalm die uit de *plansjee* opstijgt. Lekker, lekker, lekker.

De BlackBox spreekt

"Aan TAZette, Hier een reactie op *Havennomaden 1*.

Solveig vond ik heel ontroerend. Is trouw inderdaad een deugd of een fout? Wat is het verschil tussen ongelukkig en verdrietig zijn?

4000 trees, a red dress and an apple: heel knap, perfecte timing, echt talent. Hoe verbeelding visueel wordt. Prachtig theater. Dit mocht nog langer duren."

Marleen Lameir

De verleiding van een lege doos

En er was al verwarring in ons hoofd: tot op het laatste moment dachten wij verkeerdelijk een voorstelling van MartHal'tentatief te zien – tot we à la limite ontdekten dat het ging om Bad van Marie, het gezelschap van regisseur Peter Boelens. De vergissing is niet ondenkbaar: vorig jaar zagen wij op TAZ De Stormdraak van MartHal'tentatief, een locatievoorstelling op het Wapenplein waarin een ogenschijnlijk doodgewone marktkramer (Bart Klein) ons een stofzuiger from hell probeerde aan te smeren.

Over de mechanismen van verleiden en verkopen gaat ook www.win-eeen-auto.com. Het gezelschap brengt ons met deze voorstelling nóg meer in de war, en dat is op zijn minst interessant te noemen. Toch blijven we na afloop wat op onze honger zitten: www.win-eeen-auto.com drijft op een uitstekend idee, maar blijft tegelijkertijd steken in het concept waaruit het ontstond, dobberend aan de oppervlakte.

Bad van Marie maakt 'beeldend ervaringstheater waarbij de onderdamping van de toeschouwer zelfreflecterend en maatschappijkritisch werkt'. Met www.win-eeen-auto.com slaagt Bad van Marie erin op een geslaagde manier een aantal patronen uit de consumptiecarroussel bloot te leggen.

Locatie van het gebeuren is een Renaultgarage op de Torhoutsesteenweg, waar ter gelegenheid van 5 jaar Bad van Marie een auto zal weggegeven worden. De vlotte presentator loopt drukdoend rond - *ceci n'est pas du théâtre*, het wordt een feest, een gezellige avond, niet al te moeilijk. Het leven moet aanvoelen als een reclamespot, en dus krijgen we champagne en zalmhapjes.

En eigen lof stinkt niet vanavond: artistiek leider Peter Boelens wordt in de bloemetjes gezet, de baas van Renault Belgium komt zichzelf lof toewapperen, een kabinetsmedewerker van Anciaux verkoopt – zo goed en zo kwaad mogelijk – het cultuurbeleid van haar baas. Wanneer dan ook nog eens een Pakistaanse bloemenverkoper en een doofstomme jongen zich onder het publiek mengen om hun producten aan de man te brengen wordt de portefeuille bovengehaald: hier moet gekocht worden.

Bad van Marie is niet dood van haar eerste overdrijving maar jongens toch, wat speelt het gezelschap dit spel goed. Het drijft de komedie zo consequent door, dat wij zelf aan het twijfelen gaan – en met ons de hele zaal. Pas helemaal op het einde, nadat de avond finaal ontspoord is, komt de opluchting, maar ook de schaamte – Bad van Marie heeft ons stevig bij ons pietje gehad.

Maar toch. Zoals de CEO van Renault Belgium zegt: 'Er was mij hier een voorstelling beloofd. Die heb ik niet gezien.' Onder het fijne idee zit geen laag, geen extra betekenis, waardoor www.win-eeen-auto.com eendimensionaal blijft. De voorstelling is het idee. Maar dan toch een idee dat Bad van Marie erg succesvol kan verkopen.

(EC)

Nog vandaag om 20u30 in de Renaultgarage.

Zeven manieren om van de zee af te zijn

1. De rolmops. We gaan er met zijn allen, zes miljard, voor staan, kilometers mens in de branding, en we nemen de branding op en we beginnen te rollen. Als was ze een tapijt, of een poster van de hemel.

En we rollen maar, en we blijven jarenlang bezig. De zee is opgerold, zoals een netwerk. En op een dag wordt ze te zwaar, zelfs voor zes miljard, en ze schiet ons uit de handen, rolt zichzelf weer terug, als een immense en almaar versnellende veer, en met duizenden tegelijk verplettert ze ons. Daarna is ze weer alleen.

2. De cocktail. We gieten ze vol tequila, alle flessen, alle vaten, alle containers ter wereld gieten we in haar leeg, dan al de flessen triple sec, en al de limoenen persen we in haar leeg. Het zout hebben we al. Opnieuw gaan we er met z'n allen voorstaan, kilometers mens en zes miljard rietjes in de mond. En dan zuigen maar. *Suck the sea*.

3. Het flamberen. We laden alle sealink-helikopters, alle vrachtliegtuigen, elke lijnvlucht met alle cognac, calvados, Cointreau, Grand Marnier die beschikbaar is. We gieten dit alles uit over de zee. En dan bliksemt het één keer. Een reusachtige bliksem, uit een ander heelal, uit Gods eigen vlammenwerper. En zie, de gedroomde apocalyps: de geflambeerde zee.

4. De gazpacho. Alle paprika's, elke wortel, elke tomaat, we gooien ze de zee in. De zee als een immense terrine. Het zout hebben we al, elke peperbus schudden we leeg. En dan alle mixers ter wereld – en draaien maar. Tot ze één grote soep wordt. Een orangerode zee. Zoals Matisse ze nooit heeft gezien. En dan lepelen maar. *La mer à boire*. Zes miljard lepelaars. De hele zee leeggeschepd.

5. Naar de maan. De zee, zoals bekend, blijft liggen dankzij de maan. De maan houdt de zee aan de grond. Als we nu met z'n alleen hevig gaan blazen en huilen naar die maan, waarop de maan beslist om te verhuizen, dan zal de zee vanzelf opstaan. Zullen we haar eerst zien zweven, vervolgens almaar sneller zien verdwijnen, de lucht in. Vrij van zwaartekracht, en dolend door de melkweg.

6. De leegloop. Was de zee een bad, we trokken de stop eruit. Nu zullen we moeten boren, dwars door onze bijna uitgeputte planeet. We beginnen hier in Oostende, aan dikke Mathilde, het kan maanden, jaren duren, maar uiteindelijk komen we wel ergens uit. En dan loopt ze langzaam leeg, gorgelend als in een gootsteen, pal door de aarde, en stroomt ze er langs onder weer uit. Manneken Pis in het zonnestelsel.

7. We organiseren Theater aan Zee. En we wachten af, wie de sterkste is, het theater of de zee.

Bernard Dewulf

www.win-eeen-auto.com

Muziek zoals muziek moet zijn

Toen we bij Tomàn buiten kwamen, gingen we eerst even pissen want dat was nodig, maar het eerste wat we zeiden toen we alhier, met oorsuizingen en nog lichtjes nagloeiend, op de redactie kwamen binnengestormd loog er niet om: 'Wat een bom van een optreden en wat een dijk van een groep! Wat een deksels goed idee van Wim Opbrouck om die mannen te tippen aan Stijn Meuris! En wat een drummer! Wat een fucking fantastische drummer! Om nog maar te zwijgen van de andere groepsleden! Wat een songs! Wat een...' Opeens horen we de stem (als een klaterend bergbeekje in een geurig lentebos) van onze chef achter ons. 'Tegen wie heb je het?' Bleken we in ons enthousiasme gewoon tegen de muren aan het praten zijn, zo in trance waren we dat we niet eens hadden opgemerkt dat er niemand was. Afijn. Om u maar te zeggen dat we genoten hebben van deze West-Vlamingen, die alles in huis hebben om het te maken. En dat ze het zullen maken, daar twijfelen wij niet aan. Dit is muziek zoals muziek moet zijn. Verrassend, melodieus, ritmisch, betoverend, spacy, recht toe rechtaan! Ga gewoon nú die platen (*Perhaps We Should Have Smoked The Salmon First of Catching A Grizzly Bear, Lesson One*) kopen en ontdek hetzelfde. Veel plezier ermee!

(MV)

TAZetteklap bis: De techniekerssaga

Uit de BlackBox:

Lieve mensen van de TAZette,

Hier de meisjes van het onthaal met een heet hangijzer: wij worden overspoeld door vrouwelijke singles die interesse tonen voor die twee techniekers die op zoek zijn naar een lief. Kunnen deze gegeerde techniekers zich bekend maken bij het onthaal? Dan nemen wij een foto met onze webcam en kunnen wij die, uiteraard discreet, verspreiden bij de betreffende dames. Alvast heel erg bedankt!

Vriendelijke groeten en een warme glimlach zoals steeds, Karen, Ilse en Veerle

Noot van de redactie: Er is een foutje geslopen in onze berichtgeving omtrent de techniekers die naar een lief op zoek zijn: het blijkt niet om slechts twee, maar om alle techniekers, alstublieft. Ze moeten nu wel niet denken dat hun broodje gebakken is, want bij ons kwamen ook een paar negatieve reacties binnen: 'Techniekers? Ik ken dat, 't scheelt daar altijd wel iets mee', dixit een TAZ-medewerkster die anoniem wenst te blijven.

Spiegeltje, spiegeltje, aan de wand, wat is de lelijkste wijvenpraat van het land?

'Weet ge hoe da voelt als uw trouwloze schaamlippen hunkeren?' Als vrouw voel je je in deze erg directe voorstelling meteen aangesproken. En de mannen in de zaal kunnen best tegen een stootje. Drie jonge vrouwen, elk op een stoel, slingeren namelijk voortdurend verwijten naar hun hoofd. Zij moeten ook goed luisteren naar deze drie bitse dames die niet ophouden met praten, behalve wanneer ze rokend voor zich uitstaren op de tonen van 'Iron lady' van *la Diamanda Galás*.

Eerst en vooral zijn er allerlei regeltjes waaraan de mannelijke kandidaten zich moeten houden bij eventueel intiem contact, want 'perfectie bestaat!' Geen posters van Andy Warhol aan jullie muur, kerels! Een kapstok en een spiegel, dat mag. 'Want ik kom niet klaar zonder spiegel in de buurt en ook niet met mijne frak aan.' Grappig. De wijsheden die de drie verkondigen zijn dat niet: hetgeen mannen niet kunnen bezitten moeten ze penetreren, hetgeen ze niet kunnen penetreren vernielen ze. De rauwe tekst wordt in volle vaart in je gezicht gesmeten. Eén keertje giechelen de vrouwen, voor de rest zijn deze teven, zoals ze zichzelf heten, bloeserious. Alledrie hebben ze te veel pijn, staan ze vol blauwe plekken of ze zijn net een keertje te veel verkracht. Dat zie je ook: de ene vrouw zet grote angstige ogen op, heeft trillende handen en stem, een ander houdt zich steeds rechtop en doet haar best zo zelfverzekerd mogelijk te kijken. Deze clichés van vrouwen hebben a-vrouwelijke zwarte, strakke uniformen aan en hun schoonheid komt in het kille licht zeker niet tot zijn recht. Maar daar is het natuurlijk niet om te doen: *Vergeeten vrouwen* toont het lelijkste van de vrouw; haar verborgen angsten, frustraties en banale verzuchtingen. Wie dacht dat enkel mannen zich ongemakkelijk voelen bij het gif dat deze drie vrouwen uitspuwen, heeft het mis. Ook als vrouw keert je maag bij het luisteren naar deze goed opgebouwde tekst die weinig fraais bevat. Een geliefde die je afwijst is terug aantrekkelijk voor deze bitches die geen bitches zijn want zich kwetsbaar opstellen en in hun ziel laten kijken. En hun kwetsbaarheid windt mannen op, weten zij. *Jakkies*. Vrouwen aller landen, verenigt u en gaat deze voorstelling zien! Weest de lessen van deze vrouwen indachtig en weet bijvoorbeeld dat u wanneer u een rode pen ter hand neemt daarmee een signaal geeft van verdoken agressiviteit. Of verzet u tegen wat u hoort in dit stuk. Dat kan ook. Waar waren die Dolle Mina's in de zaal? Het bleef opvallend stil. Zelfs bij de laatste woorden: 'Evolutie? Mijn hol!' De vrouw die voortdurend rechtop zit wil een spiegel die haar niet dunner of dikker maakt, maar haar toont hoe ze echt is. Laten we maar hopen, meiden, dat deze voorstelling geen spiegel van de werkelijkheid is, maar een spiegel die alles uitvergroot. Dan is dit stuk, omwille van de straffe taal, zeker geslaagd.

(KVL)

Vergeeten vrouwen van Evelien Van Hamme, vandaag om 15u en 20u in Malpertuis.

Ondertussendoor – Eenakters

Behalve in de TAZette, kan je in kunstgalerie Beau-site elke TAZdag het tekenwerk van Wim Opbrouck bewonderen, samengebracht met een 25-tal opmerkelijke theaterfoto's van onder andere Peter Dewindt, Patrick Despiegelaere en Michiel Hendryckx. Bij het binnenkomen springt de reeks Sammy Tanghes van de hand van Opbrouck meteen in het oog. Gekaderd in een strakke lijn zijn ze een plezier om langs te lopen: de reeks gaat van 'Sammy wil een kind van Alain' tot 'Sammy weet het niet meer'. Opbroucks tekeningen gaan echter verder dan het te kakken zetten van zijn tegenpool uit Het Eiland. Het zijn spontane en talentrijke parels, onder een prettige titel. Verder vormen de uitgebreide verzameling losse tekeningen en schetsboeken een sympathieke inzage in de manier waarop Opbrouck zijn zeldzame vrije momenten invult. De keuze om deze tekeningen samen te brengen met theaterfotografie valt niet te berouwen. De meeste foto's zijn simpelweg adembenemend en pleiten daarmee voor een opwaardering van het vak. Ze zijn immers vaak de enige beeldende herinnering aan een voorstelling.

(MR)

Elke dag van 14u tot 19u, ARTresidence Beau-Site, Vlaanderenstraat 45.

c. Wim Opbrouck